

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved den hidtidige Administration af Byggeriet i Henhold til Vareforsyningsloven har man praktisk talt ikke nægtet Tilladelse til Boligbyggeri. Dette sammen med en ubegrænset Finansiering igennem Statsboligfondsloven har fremkaldt den Tilstand, at man har paabegyndt langt mere Boligbyggeri, end det er muligt at gøre færdigt inden for normal Byggetid, idet Materiale-mængden og Arbejdskraftmængden ikke slaar til.

Den i 1946 gennemførte Lov om Finansiering af Boligbyggeri giver Mulighed for at faa 95 pCt. af Udgifterne dækket gennem Statslaan og Kommunelaan, de resterende 5 pCt. kan faas igennem Lejerindskud, og det er endvidere saaledes, at hvis Byggeriet paa Grund af manglende Materialer sinkes og dermed fordyres, saa forhøjes Laanene tilsvarende. Der er altsaa ingen som helst Risiko for dem, der paabegynder det saakaldte sociale Boligbyggeri, men da der naturligvis er betydelige Indtægter forbundet med dette Byggeri, saa er der ogsaa en betydelig Interesse i at starte det, og derfor blev Mængden, der blev startet, for stor.

Dette medførte de saakaldte Byggestop. Det sidste blev givet i Sommeren 1947 og var meget skarpt og gaar ud paa midlertidig at forbyde Paabegyndelse af Byggeri. Samtidig indførtes strenge Regler for Indkøb af Materialer for at sikre disse for det igangværende Byggeri, og samtidig nedsattes et Dispensationsudvalg, der skulde bedømme Arbejdskraftforholdene og ud herfra give Indstillingen om Dispensationer.

Hvor paradoksalt det end lyder, har den senere Tids Opgave altsaa været den at begrænse Igangsætningen af Boligbyggeri. Opgaven at sikre det rigtige Forhold mellem Arbejdskraft, Materiale og Igangsætning af Boligbyggeri kan naturligvis løses paa den Maade, at man lader Embedsmænd bedømme hvert enkelt Boligbyggeri og undersøge, om hver enkelt Ansøgning er rimelig med Hensyn til Anvendelsen af Materialerne, og ud fra et Skøn i det enkelte Tilfælde give Tilladelsen. Dette vil imidlertid medføre en kolossal Administration, og Afgørelserne maa forekomme vilkaarlige. En saadan Form for

Administration forekommer meget uheldig. Derfor er nærværende Lovforslag udarbejdet. Det bygger paa det Princip, at Boligministeriet generelt træffer Bestemmelser om Materialers Anvendelse, Lejligheders Størrelse og Bygningers Art; derved skal den størst mulige Besparelse af Byggematerialer opnaas. Sikkerheden for, at der paabegyndes mest muligt, men ikke mere, end Materiale-mangelen gør rimelig, ligger deri, at ingen, før Indkøbstilladelse foreligger, kan købe Materialer, og at man ikke kan begynde Byggearbejdet, før Levering af Materialerne er sikret inden for normal Byggetid.

Administrationen er lagt ud i Amter og i Kommuner med egen Byggemyndighed; disse kan ikke nægte Tilladelse til Arbejder, der opfylder de generelle Regler; i øvrigt henviser vi til Bemærkningerne til de enkelte Paragrafer.

Til § 1.

Da Ministeren inden for de Grænser, Loven sætter, maa være fuldt ansvarlig, tillægges der kun det i § 1 omhandlede Nævn (Byggenævnet) raadgivende Virksomhed, og det er derfor nødvendigt, at Ministeren i Nævnet kan indsætte saa mange Medlemmer, han finder nødvendigt for at naa det tilsigtede Maal. Paa den anden Side berører Loven i saa høj Grad de forskellige Kommunetyper og Erhvervsformer, at der bør sikres disse en Plads i Nævnet. Da Nævnet ikke skal træffe Beslutninger ved Afstemning, vil den talmæssige Sammensætning være uden Betydning. Det er naturligvis Meningen, at der ud over Nævnets Medlemmer skal sikres Ministeren al fornøden teknisk Sagkundskab, men denne bør ansættes under Ministeriet.

Til § 2.

Denne Paragraf bestemmer, at Ministeriet efter Forhandling med Byggenævnet kan afgøre, hvilken Anvendelse der maa gøres af de for Byggeriet nødvendige Materialer. Disse Bestemmelser skal gælde generelt for hele Landet, men der kan naturligvis skelnes mellem, hvilke Materialer i Art og Mængde der maa anvendes til de forskellige Former for Byggeri, saasom f. Eks. høj og lav Bebyggelse. Dette